

Otrokyně.

Povídka z anglického společenského života.

Od M. Jokai. Přeložil L. F. Budinský.

Athalie hrála úlohu ve světě, jakou tisíce jiných lidí hrají: ona nenáležela ani k tomu vysokýmu, ani k tomu nízkýmu, ani k lze ani "erému".

Byla-li ve společnosti, nevěděl nikdo určitě, zdali hosté pozdravovali ji z úcty aneb z jiných příčin. Byla pokládána za chof lordovu? A ne-li, zač ji měli? Požívala ovšem některých práv, jež paní přísluší, jen že nikdo nevěděl, jak dlouho to potrvá. Byla to hrůza aneb její opak, banba a stud, že obličeji její tak září! Všechna, že svět postavení její zná, aneb byla tak lehkomyšlnou, že si z řečí lidských pranic nedělala?

Jednoho dne lord Timple překvapen byl zprávou, že starý jeho přítel, lord Crowndale, skutečně nalézá se již v tom stavu, aby mohl být v rádě do sbírky muší, — zemřel.

To byl špatný vtip, jež stařec ten Richardovi provedl. Takového ochotného kupce musemu Timplem, tak brzo opět nenašel, byl i cesta na jeho zůstala táz. Stařec ten znamenal pro Richarda jistých stotisíc liber šterlinků; tento potřeboval jen nastaviti ruku a hned by je byl dostal.

Tomu bylo ted' konec. O jméně, jež starý starožitník tu zanechal, rozdělili se mladí dědicové, kteří měli rádi, jen věci moderní a oto staré haraburď nedbalí.

Lord Crowndale odkázal ve své závěti majitele navštívenky, která byla k závěti přiložena, patnáct tisíc liber šterlinků. Na navštívence té stála pouze slova: "Athalie T. Saylorova."

Jméno dědičky lord v závěti své udal nechť, neboť "paní Athalii Timplev" napsati nemohla a "slečnu Athalii Saylorov" napsati nechť, i použil tudíž in natura oné navštívenky, na níž dostalo se mu úplnou rozhřešení.

Lord Timple byl jaksi mrzut. Chystal se jaksí k dešti a tu ho obyčejně zlamaná noha pobolívala; i poručil tudíž svému komorníkovi, aby nikoho, ať je to kdokoli, k němu nepustil.

"A přece čeká v předsíní ještě ted' jednoruký jakýs námořník a trává stále a pevně na tom, že muší s mylordemmluviti. Byl tu již tři dny po sobě, ale nebyl nikdy předpustěn."

"Námořník?"

"Ano, námořník, a má jen jednu ruku."

"Důstojník nebo prostý?"

"Myslím, že jest poddůstojníkem, neboť má na rukávech nějaké proužky."

"Odezdal vám svou navštívenku?"

"Strčil jsem ji do kapsy poněvadž jsem neuznal za nutno položiti ji na stříbrný talíř."

"Já ji také nezádám, přectěte mi jen jméno."

"Lyonel Broads."

"Broads?" opakoval lord překvapen. "Což se ten člověk již vrátil?"

A po chvíli výsměšně dodal:

"Nechal tam ruku, jako raky, když byl váslech, aby rychle mohl se domů vrátiti. Hledá zajisté Athalii."

Komorník Sammy smál se smáti i v přítomnosti svého pána, když koli o věci té stala se zmínka. A to právem. Proč pak by ne? Což nebylo on knězem, jenž při těch oddávkách vykonal eirkevní obřady?

"Toho pána musíme sem pustiti," pravil lord. "Jsem věru zvědav, co mi chce říci."

Sammy vysel ven a čekajícího přivedl; odcházejíce nechal dvěma potevěřenými, aby mohl vše slyšet.

Oblíčej mladého muže byl opalen a černým vousem zarostlý, pouze brada byla oholená. Cizinec oděn byl v široké spodky a krátkou námořnickou kazajku; pravý jež rukáv byl prázdný a byl zaševen na knoflíku. Mladý ten muž

"ano, mojí ženou! Vždybyl byla jste dosud mojí nevěstou, i teď mojí ještě snubní prsten. Pojd' mnou! Odejdeme do jiné země, kdež nás nikdo nezná, kdež nikdo neví, co jsme byli a odkud jsme přišli. Já budu se k vám vždy lákat, chovati a Bůh jest můj svědek, že ani jedinkým pohledem nevzbudím ve vás myšlenku na to, že od našeho zasnoubení až k naši svatbě uplynul prokletý rok! Všechno budí zapomenuto!"

Lyonel nemohl ku příslaze pravici svou pozdvihnouti, neboť ta byla useknuta; i přísahal tedy levíce.

Athalie cítila, že ji síla opouští. Myšlenka, že by mohla kdesi ve světě hýti ještě šťastna v náruči milujícího, shovívavého, trpělivého muže, ba snad v kruhu svých dítek, myšlenka, že by mohla v pociťosti se sedivěti, byla tak lákavá.

"Nuže, má drahá Athalie, vy jste tomu chud'asovi ukázala dvě?"

"Ovšem! Ubohý blázinek! Co jiného měla jsem s ním učiniti?"

Přišel ještě k vám zpět?"

"Aho."

"Tedy on to byl, jenž nahore tak hlasitě mluvil?"

"Slyšela jste to až dole?"

"Pouze ten lomož, slovum jsem nerozuměla. A ku konei došlo to mezi vámi až k souboji?"

"O, se mnou nikoliv! Já se přede nebudu práti s člověkem, jenž pouze pro peníze stal se vám otrávit—a proto zůstanu zde!"

"Neukvapte se! Víte, že vaše drahá matka na smrtelné posteli ruce naše spojila? Vzpomínáte si nekdy na drahotu matku svou?"

Athalie při slověch těch div neklesla, žalem jí srdce div nepuklo. Aby ukryla před Lyonelem rozčilení své, obrátila se k zasaděmu a jala si rovnati kameli, která měla na vlasech upěvňeno.

Námořník ani slovem již ji nepronouvil.

"Bůh s vámi, slečno! S vámi jsem již domluvil, ale ted' musím ještě s někým jiným v tomto domě slovíčko promluviti."

Athalie rozuměla této hrozobě a velice se ulekla.

"Nevidějte se zbytečně v nebezpečenství, já mu odpustila."

"Ale já ne, a nikdy mu neodputušti!"

"Ale co zamýšlite, Lynole?"

"Ach, vy myslíte, že mám jen jednu ruku, není-li pravda? Ale bud'te bez starosti, na takového podlého němužu postačí i ta, S Bohem!" Námořník odkvapil a zanechal Athalii samotnu. A dívka ta, kteráž tak dlouho se přemáhala, klesla ted' bezvlády na koberec a hořec plakala, a rvala si své krásné vlasy a nešetřila ani těch drahých krajek na ūdreich a neponymila, že krásný ježí obličeji pláčem tím velice utrpí....

Náhle vzbudila pozornost její velice prudká hádka, kteráž nahore povstala. Tam byly pokoje lorda Richarda.

Jednotlivým slovům nerozuměla, slyšela jen známé hlasy. Hádka stávala se hlasitější, dva mužové se vztakem a záštítnim během se tam hádali, a mužové ti byli Lyonel a Richard! Zmrzačený námořník vrátil se toužícestou, kterou přišel k lodi své nevěsty. I bylo žalostně poslouchati jíž ten byl věru skutečný, černý katarakt!

Lord Timple mival vždy špatnou noc, když venku přešlo aneb brácela vichřice.

Trápila jej dna a působila mu takové bolesti, že často po celou noc ani oka nezamhouřil. Za dne odbral se obyčejně hněd po súdaní do knihovny, kdež v několikahodiném spánku bolesti své za pomněl.

A knihovna ta byla k účeli tomu jako stvořena, neboť bylo v ní zajištěno dosti dobrých kněží, jež bezpečně mohly doporučeny být jako prostředek pro spaní. Lord Timple nazýval toto spaní v knihovně "studiem." Sem nemohl vtratit nikudy vzniknouti, ba i průvan byl naprostě nemožný. Pevně zde a velice skřípně, kolem stěn postavené, poskytvaly dosti ochranu.

Dlouho trval zápas ten. Tu slyšeli bylo těžký pád, strop zaduněl — pak nastalo hluboké ticho.

Athalie klečela dosud a naslouchala, jakoby tomu ztichu ted' když rozuměla, než dřívější té výravě, tomu lomozu.

A co tak klečela a naslouchala, majíce ruce nad hlavou sejpaty, učítla náhle, že jakési krápeje padly na její hlavu, na její ruky.

Rychle podívala se na ruku byla to krápej krve!

Vzklíčila hrůzou a vzhledala vzhůru; na stropě právě tam, kde vymaloval malíř modrojasné nebe, objevila se velká, rudá skvrna.

"Jest Athalie doma?" tázal se lord.

"Ano. Prochází se v zahrádce."

"Věru, statečná to žena! V ta-

kovém počasí prochází se venku! Jiná dáma by nastydla a naříkala by pak na křeče. Ale takovýmle ženským neuškodí nie! Sammy, nezapomeňte lampu v katakombe naplnit a natáhnouti. Týden em dourníkem v ústech. Nemilosrdej uplyml!"

"Já jsem ještě nikdy na to nezapomněl, mylorde," zněla odpověď.

Po té mylord ulehhl po rozličných pokusech uvelebil se konečně tak, že mohl usnouti.

Měl však nepřijemné sny. Nechával se zavírat myšlenky, kterou zabýval se před usnutím. Sní o obyvatelích svých katakomb.

Všichni žili, všichni byli veseli.

Do obličeje mombie vkradl se život, otcí se jí svítily, rty se pochybovaly, jako při lidech živých a celý obličeje podobal se Athalii.

Mombie byla dobré myslí, žvatla neustále; vypravovala, že její otce Farao byl králem veleslavým, že jest nevěstou a jaké dostala krásné snubní dary.

Lebka krále Dagona sebou potřásla a počala vrčeti, jako když si někdo vyplavuje hrdlo vodou. Mumie hlasitě se tomu zasmála.

To krále Dagona pozlobilo. I rozhněval se tak, že skutál se s místem svého dolu, doval se až k mumií a kousl ji do nohy.

Mombie vykřikla a strachy se svíjela; utěci však nemohla, protože byla svázaná.

Ted' povstal rytíř Ludimer.

Kostlivec ten, jež když Athalie spatřila, závojem obličeji svůj zakryl, počal vyznávat mombie lásku; ta se ulekla a stydlivě odvrátila obličeji svůj od něho. Kostlivec trval však na tom, aby jej ihned políbil.

Mombie kroutila hlavou brzo v pravo brzo v levo a volala žalostně o pomoc.

Tu povstal rytíř s tím supinatým brněním a přispěl ohroženým mumií na pomoc.

Rázem napříhl na kostlivec meč. Ale ten se také nebal a puštěl se s ním do boje; dlouhé meče jejich se skřízily, řetězy řícnely...

Mombie vypouliла zděšením oči a vzkříkla pronikavým hlasem:

"Lampa! Věčná lampa! Rozbíjeli se tě věčná lampa, bude státí celý svět v plameňech a pak

E. H. Koza.

Velká jitney nabídka.—Toto a centu. Nepřehlédněte to. Vystríhněte tuto oznamku, přiložte k němu a zašlete to firme Foley & Co., Chicago, Ill. Pište vaše jméno a adresu zřetelně. Obdržíte zdarma jeden balíček s Foley's Honey and Tar Compound, Foleyho ledvinových pilulek a jeden balíček Foleyho Cathartie tableték.

Donahue-Randall Co.

prozírávci obchodníci s živým dobýtkem

Union Stock Yards Omaha, Nebr.

Zkušení, prozírávci a neúnavní prodávaci a pomocníci v každém oddělení, kteří od časné až do pozdní denní hodiny snaží se věnozně aby poskytli našim příznivcům nejlepších výsledků.

Naše dobýtki jakož i prasečí ohrady nalézají se poblíž vás. Píšte a neboť telefonujte kdykdykoliv možno nám být k vaším službám.

Vaše pečení bude lehkým když budete používat "PURITAN MOUKU". Puritan mouka jest vyráběná Wells-Abbott-Neiman Co. ve Schuyler. V Clarkson na prodej u A. V. Hejtmánka.

Telefon v úřadovně: Douglas 2341 Telefon v obydlí: Douglas 4425

JOS. L. PADRNO'S

ADVOKÁT — PRÁVNÍ ZASTUPCE

Obratě se na něj ve všech záležitostech soudních.

Úřadovna: 1408 Williams ul. Obydlí: 1401 jižní 16. ulice.

OMAHA NEBRASKA.

Úřadní hodiny:

Od 9. do 12. dopoledne a od 2. do 5. odpoledne. Večer a v neděli dle úmluvy.